

Arrest

nr. 187 155 van 19 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 september 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juli 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 september 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 juli 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 7 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Antwerpen een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. niet in overweging wordt genomen.

1.3. Op 19 augustus 2008 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.4. Op 28 april 2009 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.3. onontvankelijk wordt verklaard alsook een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 1 juni 2009 trouwt de verzoekende partij te Marokko met dhr. A.A., van Belgische nationaliteit.

1.6. Op 28 april 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als echtgenote van een Belg.

1.7. Op 5 september 2010 ontvangt de verzoekende partij een verblijfsrecht.

1.8. Op 9 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

1.9. Op 14 maart 2012 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als echtgenote van een Belg.

1.10. Op 12 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.11. Op 12 september 2012 wordt het huwelijk van de verzoekende partij met dhr. A.A. nietig verklaard bij arrest A.R.Nr. 10/4815/A van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen.

1.12. Op 3 maart 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.

1.13. Op 6 juli 2016 stelt de ambtenaar-geneesheer een medisch advies op.

1.14. Op 8 juli 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.12. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 03.03.2016 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of

geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 06.07.2016 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden."

1.15. Op 8 juli 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"De mevrouw
(...)*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in bezit van een geldig visum"

2. Over het voorwerp

Ter terechtzitting wijst de voorzitter er op dat in het verzoekschrift wordt vermeld dat het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging gericht zijn tegen onder meer de beslissing van 8 juli 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard en dat de beslissing die bijgevoegd werd bij het verzoekschrift als bestreden beslissing, zoals blijkt uit de inventaris der stavingsstukken, een beslissing van 8 juli 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, betreft.

Ter terechtzitting verklaart de verzoekende partij dat het voorwerp van het beroep, meer bepaald de eerste bestreden beslissing, de beslissing van 8 juli 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op in zoverre het beroep is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 juli 2016. Zij betoogt dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van dit bevel om het grondgebied te verlaten, nu zij ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Zij zet uiteen dat zij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Zij verwijst er op dat de verzoekende partij geen enkele schending van enige hogere rechtsnorm opwerpt. Zij betoogt tevens dat er sprake is van een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten, nu de verzoekende partij op 28 april 2009, 9 september 2010 en 12 september 2012 reeds bevelen werd gegeven om het grondgebied te verlaten en deze bevelen definitief en uitvoerbaar zijn.

De Raad dient echter op te merken dat er gevallen denkbaar zijn waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid of een schending van het internationaal verdragsrecht. Steeds dient te worden onderzocht of de verzoekende partij een dergelijke onwettigheid, klevend aan het bevel om het grondgebied te verlaten, in haar middelen heeft aangevoerd (cf. RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Daarenboven mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikelen 74/13 en 74/17 van de vreemdelingenwet.

Hoewel de gemachtigde in bepaalde gevallen is gebonden op basis van artikel 7 van de vreemdelingenwet om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013, AV, nr. 116.003). Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Doc. Parl., 53, 1825/001, p. 17.). Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, met name elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM, evenzeer in rekening worden genomen. De gemachtigde is in deze materie niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid.

Niettegenstaande het feit dat uit de voormelde bepaling een gebonden bevoegdheid kan worden afgeleid, stelt de Raad vast dat de verwerende partij blijkens de gegevens van het dossier het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door de verzoekende partij ingediende aanvraag tot regularisatie. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aangezien met het onderhavige beroep ook de eerste bestreden beslissing aangaande de medische regularisatieaanvraag aan het wettigheidstoezicht van de Raad wordt onderworpen, wordt de exceptie verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

De verzoekende partij zet haar enig middel uiteen als volgt:

“Verwerende partij schendt door haar beslissing het zorgvuldigheidsprincipe. Dit beginsel houdt o.m. in dat de administratieve overheid de elementen en bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken, haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en deze dient te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Verwerende partij baseert zich bij het nemen van haar beslissing op het verslag / advies van haar arts-adviseur dr. Matthys teneinde tot de onontvankelijkheid van de aanvraag conform artikel 9 ter Vreemdelingenwet te komen.

Voormeld arts-adviseur stelt in zijn verslag dat de door de behandelend arts van verzoekster beschreven problematiek (chronisch depressieve stoornis met suïcidale gedachten en handelingen) geen risico inhouden voor het leven en de fysieke integriteit van verzoekster en geen aanleiding kan geven tot een menssonwaardige behandeling.

Volgens de arts-adviseur betekent een terugkeer naar Marokko geen pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van verzoekster, en zelfs onbehandeld zou er geen risico zijn voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling.

Verzoekster betwist het voorgaande ten stelligste.

Opdat de aanvraag in het kader van artikel 9 ter Vreemdelingenwet ontvankelijk zou zijn, dient het ingediende dossier de toets van de ' medische filter ' te doorstaan.

In casu impliceert dit dat de arts-adviseur van verwerende partij dient na te gaan of de ingeroepen ziekte ' op het eerste zicht ' of ' prima facie ' voldoet aan de risicovereisten van art. 9 ter Verblijfswet.

M.a.w dient de arts-adviseur te oordelen of het risico kennelijk aanwezig is.

De eigenlijke beoordeling gebeurt in de fase van de gegrondheid.

In casu stelt de arts-adviseur het verslag van de behandelend arts van verzoekster dd. 29.03.2015 met bijlagen dd. 29.03.2015, 19.08.2015 en 11.03.2016 in vraag zonder verzoekster zelf te onderzoeken.

Nochtans blijkt uit voorgelegd verslag met bijlage dat verzoekster lijdt aan een chronische depressieve stemmingsstoornis en suïcidaal is. Het voorgaande impliceert op zich al een risico voor het leven verzoekster. Verwerende partij gaat hieraan voorbij.

Het feit dat verzoekster niet werd gehospitaliseerd en er geen beschermingsmaatregelen werden genomen, betekent niet dat verzoekster niet zwaar depressief kan zijn.

Door de klachten waaraan verzoekster lijdt louter af te doen als ' subjectieve ' gevoelens die niet kunnen worden gecontroleerd en daaruit, zonder verzoekster te onderzoeken te besluiten dat verzoekster 'prima facie' niet voldoet aan de risicovereisten van art. 9 ter Vreemdelingenwet, schendt verwerende partij het zorgvuldigheidbeginsel.

Het is het juist het kenmerk van psychische aandoeningen dat zij moeilijk controleerbaar zijn gezien ze niet zichtbaar zijn. Het is aan de behandelend arts, die patiënt begeleidt en kent, om de patiënt eventueel door te verwijzen naar andere hulpverlener (psycholoog) of medicatie voor te schrijven .

Het gaat hier in casu niet om een aandoening van ' banale ' aard, integendeel.

Verzoekster lijdt psychisch (dag en nacht) . Het voormelde kan echter niet objectief worden vastgesteld. De klachten die verzoekster ervaart en verwoordt naar haar behandelend arts toe, zijn coherent met een chronische depressieve stemmingsstoornis.

Deze mogen niet worden afgedaan als zijnde louter ' subjectieve gevoelens ' . Verzoeker veinst geen ziekte. Haar behandelend arts kent haar en heeft kunnen vaststellen dat verzoekster zwaar depressief is.

Daarenboven zal verzoekster bij een gedwongen terugkeer naar Marokko verstoken blijven van de noodzakelijke medische zorgen die zij beoogt.

De kijk op psychiatrische aandoeningen (waaronder depressie) is in Marokko heel anders dan in België.

Verzoekster kan aldaar niet adequaat behandeld worden en de medicatie / behandeling krijgen die zij nodig heeft.

Dat deze houding onmogelijk als een daad van zorgvuldig bestuur kan aangemerkt worden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

2.2. De beslissing om het grondgebied te verlaten is een vervolg van de beslissing dd. 8.07.2016. Er is in casu samenhang tussen de beslissing dd. 8.07.2016 en het bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt aan verzoekster.

Zonder de beslissing dd. 8.07.2016 zou verzoekster nooit een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ontvangen. Het een is het gevolg van het ander.”

4.2. De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel, als beginsel van behoorlijk bestuur, de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad echter niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.3. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet waarop de eerste bestreden beslissing tevens steunt.

Deze bepaling luidt op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.(...)”

4.4. In de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar het medisch advies van 6 juli 2016 dat door de ambtenaar-geneesheer werd opgesteld. De bespreking van de voorgelegde aandoening in hoofde van de verzoekende partij en de conclusies in het medisch advies luiden als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 03.03.2016.

Uit het medisch getuigschrift SMG d.d. 24/02/2016 en bijlagen d.d. 29.03.2015, 19.08.2015, 11.03.2016 blijkt dat betrokkene lijdt aan een chronisch depressieve stemmingsstoornis en zou suïcidaal zijn. Deze toestand zou kaderen in een echtelijke problematiek (scheidingsaffaire).

Er waren geen acute opstoten noch hospitalisaties en in het verleden werden er geen pogingen ondernomen die een gevaar waren "voor de fysieke of de psychische integriteit", en er werden ook geen speciale beschermingsmaatregelen getroffen.

Klachten als irritatie, slaapstoornissen en dergelijke zijn weliswaar subjectieve gevoelens maar zijn daarom nog geen objectieve vaststellingen. Niets laat ons toe de pertinentie van deze vermelde pathologie te verifiëren.

Bij terugkeer naar het herkomstland zou de pathologie hoogstens wat langer kunnen aanslepen, maar zonder dat de situatie een reëel risico zou inhouden.

Bijgevolg houdt de beschreven chronische depressieve stoornis van betrokkene geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene of kan geen aanleiding geven tot een menonwaardige behandeling.

Een terugkeer naar het land van herkomst impliceert geen pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene, en zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling. Ik stelt bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Dit medisch advies, dat de verzoekende partij onder gesloten omslag werd bezorgd, maakt integraal deel uit van de bestreden beslissing.

4.5. De Raad benadrukt dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de medische appreciatie van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel gebeurt door een ambtenaar-geneesheer (zie in die zin ook memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij artikel 9ter in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, *Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 35: “De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt.”*).

4.6. Uit het bepaalde in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, met name:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Uit de inhoud van het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat beide toepassingsgevallen in rekening werden genomen, maar dat de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat geen van beide *in casu* aan de orde was.

4.7. De ambtenaar-geneesheer stelde vast dat de verzoekende partij lijdt aan een chronisch depressieve stemmingsstoornis en suïcidaal zou zijn. Hij wijst er op dat deze toestand zou kaderen in een echtelijke problematiek.

4.8. Waar de verzoekende partij kritiek lijkt te uiten op het feit dat de ambtenaar-geneesheer het verslag van de behandelende arts in vraag stelt zonder haar te onderzoeken, merkt de Raad op dat artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die indien hij dit “nodig acht” de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te oordelen of hij de voorgelegde attesten voldoende acht om een advies te kunnen verstrekken nopens de in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet vermelde risico's. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet houdt geen verplichting in voor de ambtenaar-geneesheer om de verzoekende partij persoonlijk te onderzoeken. Het komt integendeel de vreemdeling toe om, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. *In casu* blijkt uit het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 6 juli 2016 en uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij ter staving van haar aanvraag (onder meer) een standaard medisch getuigschrift van 24 februari 2016 heeft voorgelegd, waarin de aard en de ernst van haar psychologische aandoeningen worden weergegeven, alsook de actuele behandeling, de mogelijke gevolgen bij stopzetting van deze behandeling en de evolutie en prognose van de aandoeningen, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de ambtenaar-geneesheer het niet dienstig achtte om de verzoekende partij persoonlijk te onderzoeken op het ogenblik dat hij reeds beschikte over voldoende gegevens inzake haar medische situatie. De verzoekende partij brengt overigens geen elementen aan die niet uit het standaard medisch getuigschrift blijken, doch die volgens haar na een persoonlijk onderzoek door de ambtenaar-geneesheer deze laatste tot een andere beoordeling zouden kunnen nopen.

4.9. De verzoekende partij betoogt dat uit het voorgelegde verslag blijkt dat zij lijdt aan een chronische depressieve stemmingsstoornis en suïcidaal is, doch meent dat dit reeds op zich een risico voor haar leven impliceert en de verwerende partij hier aan voorbij gaat. Gelet op het motief dat er geen acute opstoten waren noch hospitalisaties en in het verleden er geen pogingen ondernomen werden die een gevaar waren voor de fysieke en psychische integriteit en er geen speciale beschermingsmaatregelen werden getroffen, kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij voorbij is gegaan aan het gegeven dat zij suïcidaal zou zijn. De verzoekende partij toont niet aan dat voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn. Met het enkel stellen dat het feit dat zij niet gehospitaliseerd werd en er geen beschermingsmaatregelen werden genomen niet betekent dat zij niet zwaar depressief was toont zij niet aan dat voormelde motieven berusten op een foutieve feitenvinding of dat haar beschreven chronische depressieve stoornis wel een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of aanleiding kan geven tot een mensonwaardige behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst. Immers betwist de verzoekende partij niet dat bij een terugkeer naar haar herkomstland de pathologie hoogstens wat langer zou kunnen aanslepen, doch zonder dat de situatie een reëel risico zou inhouden, noch dat een terugkeer naar het herkomstland geen pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene impliceert.

De verzoekende partij meent voorts dat door de klachten waaraan zij lijdt af te doen als subjectieve gevoelens die niet kunnen worden gecontroleerd en daaruit, zonder haar te onderzoeken, te besluiten dat zij kennelijk niet voldoet aan de risicovereisten van artikel 9ter van de vreemdelingenwet de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. De Raad merkt op dat de verzoekende partij dergelijk betoog niet dienstig kan voeren nu zij zelf erkent dat het dag en nacht psychisch lijden niet objectief kan worden vastgesteld. Zij weerlegt het motief dat klachten als irritatie, slaapstoornissen en dergelijke meer subjectieve gevoelens zijn maar geen objectieve vaststellingen, niet. In zoverre de verzoekende partij de redelijkheid van het motief *“niets laat ons toe de pertinentie van deze pathologie te verifiëren”* betwist en hieromtrent stelt dat het juist het kenmerk is van psychische aandoeningen dat zij moeilijk controleerbaar zijn gezien ze niet zichtbaar zijn en dat het aan de behandelende arts is die de patiënt kent en begeleidt om de patiënt eventueel door te verwijzen naar een andere hulpverlener of medicatie voor te schrijven, kan dit niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. De Raad wijst er immers op dat de vaststelling dat niets toelaat de pertinentie van de pathologie te verifiëren er niet toe geleid heeft dat de ambtenaar-geneesheer de pathologie niet weerhouden heeft. Uit het medisch advies blijkt duidelijk dat de arts de door de behandelende arts omschreven pathologie, met name chronisch depressieve stemmingsstoornis en suïcidaal zijn, hoewel moeilijk controleerbaar, weerhoudt, maar hieromtrent motiveert dat er geen acute opstoten noch hospitalisaties waren en dat er in het verleden geen pogingen ondernomen werden die een gevaar vormen voor de fysieke of de psychische integriteit en er ook geen speciale beschermingsmaatregelen werden genomen, alsook dat bij een terugkeer naar het herkomstland de pathologie hoogstens wat langer zou kunnen aanslepen, doch zonder dat de situatie een reëel risico zou inhouden en dat een terugkeer naar het herkomstland geen pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene impliceert, en dat er zelfs onbehandeld geen risico is noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling. De verzoekende partij toont niet aan dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn.

Waar de verzoekende partij meent dat het *in casu* niet gaat om een banale aandoening omdat zij psychisch lijdt, dat de klachten die zij verwoordt naar de behandelende arts toe coherent zijn met een chronisch depressieve stemmingsstoornis, dat zij geen ziekte veinst, gaat zij er aan voorbij dat de verwerende partij niet betwist dat dergelijke klachten coherent zijn met een chronisch depressieve stemmingsstoornis alsook gaat zij er aan voorbij dat de verwerende partij het psychisch lijden omwille van een chronisch depressieve stemmingsstoornis waaraan de verzoekende partij lijdt in overweging neemt – en aldus niet afdoet op het loutere feit dat de klachten niet objectief kunnen worden vastgesteld en dat de pathologie niet kan geverifieerd worden – doch deze niet weerhoudt daar er geen acute opstoten noch hospitalisaties waren en dat er in het verleden geen pogingen ondernomen werden die een gevaar vormen voor de fysieke of de psychische integriteit en er ook geen speciale beschermingsmaatregelen werden genomen, alsook daar bij een terugkeer naar het herkomstland de pathologie hoogstens wat langer zou kunnen aanslepen, doch zonder dat de situatie een reëel risico zou inhouden en daar een terugkeer naar het herkomstland geen pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene impliceert, en er aldus zelfs onbehandeld geen risico is noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling. Met het enkel voorhouden dat haar behandelende arts haar kent en heeft kunnen vaststellen dat zij zwaar depressief is, zonder meer, toont de verzoekende partij het foutief of kennelijk onredelijk karakter van deze motieven niet aan.

4.10. Waar de verzoekende partij stelt dat zij bij een gedwongen terugkeer naar Marokko verstoken zal blijven van de noodzakelijke medische zorgen, dat de kijk op psychiatrische aandoeningen, waaronder depressie, in Marokko heel anders is dan in België, dat zij aldaar niet adequaat kan worden behandeld en de medicatie krijgen die zij nodig heeft, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij het motief dat een terugkeer naar haar herkomstland geen pejoratieve invloed impliceert op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand en dat, zelfs onbehandeld, er geen risico is voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling, niet met concrete elementen weerlegt, noch ontkracht. Uit voormelde motieven blijkt dat de ambtenaar-geneesheer van oordeel is dat de in het standaard medische getuigschrift en bijlagen beschreven medicatie en behandelingen niet noodzakelijk zijn om het een risico voor het leven, voor de fysieke integriteit of op een vernederende of onmenselijke behandeling uit te sluiten.

Het is dan ook duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer de aanvraag heeft onderzocht in het licht van de beide toepassingsgevallen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De ambtenaar-geneesheer heeft zich, op grond van een grondige analyse van de voorgelegde medische attesten, op het standpunt gesteld dat de behandeling niet medisch vereist is zodat niet blijkt dat er een reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er in het land van herkomst geen behandeling is. Het gaat hem dan ook niet om de vraag of deze of gene behandeling adequaat is, noch over de vraag of deze of gene behandeling beschikbaar of toegankelijk is. Immers is de ambtenaar-geneesheer van oordeel dat niet blijkt dat een afwezigheid van behandeling op zich een actueel en reëel risico met zich mee zal brengen op een onmenselijke of vernederende behandeling. Met de loutere stelling dat zij psychisch lijdt en zwaar depressief is en zij in Marokko verstoken zal blijven van de noodzakelijke medische zorgen, toont zij, het weze herhaald, niet aan dat de ambtenaar-geneesheer niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding of niet in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststellingen.

4.11. Uit het in punt 4.4. geciteerde medische advies van 6 juli 2016 blijkt dat de ambtenaar-geneesheer een grondig en uitvoerig gedocumenteerd onderzoek heeft gevoerd naar de aandoeningen die blijken uit de door de verzoekende partij bij haar aanvraag gevoegde medische attesten. De verzoekende partij verwijst in haar betoog geenszins naar enig concreet gegeven uit de medische attesten die zij heeft voorgelegd aan de diensten van de verwerende partij en nog minder toont zij aan dat met enig relevant gegeven uit deze of gene van deze medische attesten ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden.

De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer zich niet zorgvuldig zou hebben voorbereid of dat hij bepaalde elementen over het hoofd zou hebben gezien bij het verstrekken van zijn advies in toepassing van artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet.

4.12. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

4.13. Gelet op het feit dat de verzoekende partij geen gegronde middelen heeft aangevoerd die kunnen leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, kan zij, teneinde een nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing te bekomen, niet dienstig verwijzen naar de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten en het feit dat zonder de eerste bestreden beslissing zij nooit het bevel zou hebben ontvangen.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER